

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek

Veertiende zondag door het jaar, 6/7 juli 2024

Teruggaan naar waar je wortels liggen, naar je vaderstad en moederhuis, na langere tijd, - dat kan uitlopen op een mislukking. Het huis, de omgeving, - je bent er *uit* gegroeid. Alles lijkt letterlijk wel kleiner dan toen je er als kind woonde, en soms voelt het ook figuurlijk als kleiner, ja ook wat beklemmend aan.

Jezus waagt het erop. Hij, de zoon van de timmerman: “Is dat niet de timmerman, de zoon van Maria...?” heeft zijn vleugels uitgeslagen, Hij heeft zich ontwikkeld tot leraar, voorganger; heeft een gemeenschap gevormd. Niet langer is het gezin waarin Hij is opgegroeid, zijn wereld.

Je hebt de banden van het bloed, je familie en je hebt de banden van de geest: de mensen die je hebt gekozen en jou hebben gekozen.

Zoals wij hier zijn, wij zijn meestal geen familie van elkaar, maar hebben wel iets gemeenschappelijks, voor de een iets heel wezenlijks, hun geloof, hun devotie, hun navolging van Jezus, hun zoeken naar God; voor anderen iets minder wezenlijk maar wel belangrijk, - belangrijk, wezenlijk genoeg om hier te komen, dit uur op zondagmorgen of in de late zaterdagmiddag.

Ook de stadgenoten van Jezus gingen minstens eenmaal per week naar het huis van gebed. Dat was een gewoonte, het hoorde erbij, het gaf reliëf aan hun leven, hun week; tot iets groters te behoren dan alleen de eigen familie- en vriendenkring.

Zo is het ook met ons, wellicht.

Maar aan Jezus hebben zij eigenlijk geen boodschap.

Hij, die zich bevrijd heeft van alleen maar de familiebanden, deze bevrijde Man, die anderen door zijn woord en wonderen heeft vrijgemaakt, wordt afgewezen. Zij willen Hem liever weer zien als de stadgenoot, bloedverwant. Zoveel vrijheid wijzen zij af, zij vertrouwen zich niet aan Hem toe. Het staat er pijnlijk duidelijk: "Jezus stond verwonderd over hun ongeloof."

Een confronterende ervaring voor Jezus en voor de gelovigen toen en nu. Hebben u en ik een boodschap aan Jezus? Beïnvloedt Hij uw en mijn leven. Of ben ik hier omdat het zo nu eenmaal is, als gelovige, parochiaan vanouds, koorzanger, organist, koster, misdienaar, priester? Doe ik, zoals die inwoners van Nazareth, mijn ding en dat was het dan? Of ga ik een *band* aan met Jezus en door Hem met God, zijn en onze Vader; en met zijn levende Lichaam, de kerkgemeenschap?

Soms kun je hier lauw en plichtmatig zijn, maar ons streven mag toch echte ontmoeting zijn. Jezelf in het bijbelverhaal plaatsen, Jezus echt ontmoeten en ontvangen in de eucharistie, in de heilige Communie. Niet een simpel stukje Brood, maar een levend Lichaam dat u en mij tot zijn Lichaam wil maken in deze wereld.

Het is opvallend dat Jezus bijna alleen maar ongeloof aantrof. "Hij kon geen enkel wonder doen, behalve dat Hij een klein aantal zieken genas die Hij de handen oplegde.

Alleen de zieken dus.

Zij zien hun kwetsbaarheid onder ogen.

Zolang je gezond bent en alles zelf in de hand kan houden, waarom zou je je dan gewonnen geven? 'Ik red mijzelf wel', zou je kunnen gaan denken. Zoals Paulus vroeger dacht, kunnen wij opmaken uit de tweede lezing.

Hij was tot zijn beslissende ontmoeting met de opgestane Jezus een heel mannetje geweest, stoer, ongenaakbaar, zelfverzekerd.

Maar dan valt hij letterlijk van zijn hooggezeten positie en ziet onder ogen dat hij een kwetsbaar mens is. Hij stamelt vandaag over een *doren* die in zijn vlees gestoken is. Iets pijnlijks.

Er is letterlijk een figuurlijk een gat gemaakt in zijn zelfverzekerde ego.

Vaak gaat het zo: God kan alleen maar binnenkomen door de gaten en kieren van ons bestaan. Dat geeft Hem een kans om ons te genezen of heel plechtig gezegd: genade te schenken. "Je hebt genoeg aan mijn genade. Kracht wordt juist in zwakheid volkomen".

Er was niet veel meer over van de arrogante, zelfvoldane Paulus.

Juist dan kan hij opbloeien tot een fijne, benaderbare, bevrijdende mens.

Wie zou daar niet naar verlangen?

Laten wij vandaag Jezus in ons leven, in ons hart, ons verstand, in ons doen en laten toelaten.

Laat Hem niet afstuiten op ons ongeloof.

Zo moge het zijn. Amen.